Libris.ro
Respect pe

A doua parte din seria *Bill Hodges*

STEPHEN KING

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

STEPHEN KING

CE-AM GĂSIT AL MEU SĂ FIE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI: COMOARA ÎNGROPATĂ 9
1978 11
2009 23
1978 34
2010 47
1978 65
2010 81
1978 90
2013–2014 102
1979–2014 134

PARTEA A DOUA: PRIETENI VECHI 165

PARTEA A TREIA: PETRICĂ ȘI LUPUL 273

MAI TÂRZIU 423
Picnic 425
Cufărul 431
Trosc 437

Nota autorului 444

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

COMOARA ÎNGROPATĂ

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

1978

– Deșteptarea, geniule!

Rothstein nu voia să se trezească. Avea un vis prea frumos. În rolul principal era prima lui nevastă, cu câteva luni înainte de a-i deveni nevastă. Șaptesprezece ani și absolut perfectă din cap și până-n picioare. Cu pielea-i goală lucind în penumbre. El avea nouăsprezece ani și unsoare sub unghii, dar pe ea nu o deranjase asta. Atunci, cel puțin, nu o deranjase, pentru că mintea lui era plină de planuri, iar ei doar de planurile lui îi păsa. Credea în ele chiar mai mult decât el și pe bună dreptate. În visul acesta ea râdea și se întindea să apuce acea parte mai proeminentă a anatomiei lui. Încercă să intre și mai adânc în ea, dar tocmai atunci o mână străină începu să-i scuture umărul și visul se sparse la fel ca un balon de săpun.

Nu mai avea nouăsprezece ani și nici nu mai locuia în apartamentul cu două camere din New Jersey. Peste șase luni urma să împlinească optzeci de ani, trăia la o fermă din New Hampshire și stipulase clar în testament că dorea să fie înmormântat în curtea ei. În dormitorul lui apăruseră niște bărbați străini cu cagule: una roșie, una albastră și una galben-canar. Încercă să-și spună că acesta era doar un alt vis, că visul încântător de la început se transformase în coșmar – așa cum se întâmplă câteodată –, dar mâna care îl scuturase până atunci îl îmbrânci, rostogolindu-l jos din pat. Se lovi la cap și scoase un strigăt de durere.

Libris.ro Respect pe

– Termină! spuse Mască-galbenă. Vrei să leșine?

– Măi, să fie! exclamă Mască-roșie. Lu' moșu' i s-a zbârlit sparanghelu'! Tre' să fi visat ceva porno.

Mască-albastră, cel care îl scuturase, spuse:

– E doar o erecție involuntară. Probabil că-i vine să facă pipi. Nimic altceva nu le-o mai scoală la vârsta asta. Tata-mare...

– Gura! spuse Mască-galbenă. Nu ne interesează tac-tu mare.

Chiar dacă era năuc și încă pe jumătate adormit, Rothstein înțelese că dăduse de necaz. Își repeta întruna: *Mi-au spart casa.* Se uită în sus la cei trei bărbați care se materializaseră în casa lui. Îl durea capul ăla bătrân (la tâmpla dreaptă avea să se formeze o vânătaie uriașă din cauza anticoagulantelor pe care le lua), iar inima, cu pereții periculos de subțiri, se izbea de partea stângă a cutiei toracice. Tipii se apropiară de el – trei bărbați cu mănuși și geci groase de toamnă. Ca să nu pomenim de cagulele acelea înspăimântătoare. Da, indivizii ăștia erau trei spărgători și el avusese ghinionul să fie acasă, la nouă kilometri de oraș.

Rothstein încercă să-și adune câte gânduri mai avea. Clipi des ca să alunge somnul și își spuse că tot era ceva de bine în tot rahatul în care se pomenise: dacă nu voiau să le vadă fețele înseamnă că nu intenționau să-l omoare.

Poate.

– Domnilor, spuse el.

Domnul Mască-galbenă începu să râdă și-i făcu un semn de încurajare.

– Ai început bine, geniule.

Rothstein bâțâi din cap, ca și cum ar fi mulțumit unui compliment. Aruncă o privire la ceasul de pe noptieră, văzu că era două și un sfert dimineața și se uită din nou la Domnul Mască-galbenă, care părea a fi șeful.

– Nu am prea mulți bani în casă, dar vă rog să-i luați pe toți. Orice, numai să nu-mi faceți rău.

Libris.RO

Afară vântul se înfurie, izbind frunzele uscate de zidul vestic al casei. Rothstein își dădu seama că centrala termică începuse să funcționeze. Când a trecut vara?

– Ba ai mai mulți, din câte știm noi.

Vorbise Domnul Mască-roșie.

– Da' taci odată!

Domnul Mască-galbenă îi întinse mâna lui Rothstein.

– Scoală-te, geniule!

Rothstein apucă mâna întinsă, se ridică tremurând în picioare și se așeză pe marginea patului. Cu toate că era speriat și respira greu, era dureros de conștient (luciditatea fusese blestemul și binecuvântarea întregii sale vieți) de cum arăta: un bătrân într-o veche pijama albastră și complet chel, cu excepția pufului alb de deasupra urechilor. Atât mai rămăsese din scriitorul care, în primul an al mandatului lui JFK, apăruse pe coperta revistei *Time:* JOHN ROTHSTEIN, GENIUL SIHASTRU AL AMERICII.

Deșteptarea, geniule!

– Trage-ți sufletul.

Domnul Mască-galbenă părea îngrijorat, dar Rothstein nu-l credea sincer.

– După aia o să ne ducem în living, pentru că acolo discută oamenii normali. Nu te grăbi. Încearcă să te liniștești.

Rothstein începu să respire profund și rar, iar inima lui își mai potoli zbaterea speriată. Încercă să se gândească la Peggy, la sânii ei de mărimea unor ceșcuțe de cafea (mici, dar perfecți), la picioarele ei lungi și netede. Dar visul acesta își pierduse tot farmecul, așa cum și-l pierduse și Peggy – ajunsă acum o babă care trăia la Paris. Pe banii lui. Măcar Yolande, a doua lui încercare de a se bucura de o căsnicie fericită, era moartă și nu-i mai cerea pensie alimentară.

Domnul Mască-roșie ieși din cameră. Rothstein îl auzi cotrobăindu-i prin birou. Ceva căzu de pe un raft cu bufnet înăbușit. Sertarele erau deschise și închise cu putere.

– Ți-e mai bine? se interesă Domnul Mască-galbenă.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Rothstein dădu din cap, iar individul îl îndemnă:

– Atunci, haide!

Escortat de Domnul Albastru în stânga și Domnul Galben în dreapta, Rothstein intră în livingul micuț. Domnul Roșu nu apăruse încă. Mai avea de scotocit prin birou. Foarte curând va deschide dulapul, va împinge într-o parte cele două sacouri și trei pulovere și va da de seif. Era inevitabil.

N-are nimic. Atâta vreme cât nu se ating de caiete. Și, în fond, la ce le-ar trebui? Pe derbedeii de genul ăsta nu-i interesează decât banii. Probabil că nici nu sunt în stare să citească ceva mai solicitant decât titlurile din Penthouse.

Însă avea îndoieli în privința bărbatului cu cagulă galbenă. După cum vorbea, acesta i se părea o idee mai educat.

În living ardeau toate luminile și jaluzelele nu erau trase. Vecinii insomniaci s-ar fi putut întreba ce anume se petrece în casa bătrânului scriitor... presupunând că ar fi avut vecini. Cea mai apropiată casă se afla la trei kilometri distanță, pe șoseaua principală. Nu avea nici prieteni, nu-l vizita nimeni. În rarele ocazii când se întâmpla să-i bată în ușă vreun comis-voiajor, îl trimitea urgent la plimbare. Pentru toată lumea Rothstein era doar „bătrânul ăla cu hachițe". Scriitorul care se lăsase de scris. Pustnicul. Își plătea impozitele și era lăsat în pace.

Albastru și Galben îl conduseră până la fotoliul din fața televizorului la care obișnuia să se uite extrem de rar. Nu se așeză imediat și atunci Domnul Albastru îl îmbrânci.

– Ușor! spuse Galben pe un ton tăios.

Albastru făcu un pas înapoi, mormăind niște cuvinte de scuză. Clar, Domnul Galben era la comandă. Domnul Galben era șeful haitei.

Acesta se aplecă în fața lui Rothstein, sprijinindu-și mâinile de genunchi.

– Vrei o înghițitură de ceva să-ți mai vină inima la loc?

– Dacă despre alcool vorbești, să știi că nu mai beau de douăzeci de ani. Așa mi-a recomandat doctorul.

Libris.ro

– Bravo! Te duci la întruniri?

– Dar n-am fost *alcoolic,* se enervă Rothstein.

Cât de aiurea să te enervezi într-o asemenea situație... sau nu? Cine poate spune cum ar trebui să reacționezi atunci când ești dat jos din pat în toiul nopții de niște bărbați cu cagule colorate? Se întrebă cum ar putea descrie o astfel de scenă și nu-și dădu seama; nu scria despre situații de genul ăsta.

– Oamenii au impresia că orice scriitor alb și de sex masculin din secolul douăzeci și unu e musai să fie *alcoolic.*

– Bine, bine, spuse Domnul Galben, ca și cum ar fi vrut să împace un copil recalcitrant. Poate vrei niște apă?

– Mulțumesc, n-am nevoie. Tot ce vreau e să vă văd plecați, așa că am să fiu sincer cu tine.

Se întrebă dacă Domnul Galben avea cunoștință despre una dintre regulile de bază ale comunicării dintre oameni: atunci când îți zice cineva că o să fie sincer cu tine, de obicei înseamnă că o să te mintă mai abitir decât un politician.

– Portofelul este pe comoda din dormitor. Cred că am acolo puțin peste optzeci de dolari. Pe polița căminului este un ceainic din ceramică...

Și întinse mâna să le arate. Domnul Albastru întoarse imediat ochii în direcția indicată. Nu însă și Domnul Galben. Pentru că Domnul Galben continuă să-l studieze pe Rothstein. Ochii din spatele măștii păreau aproape amuzați. *Nu ține,* își zise Rothstein, dar insistă. Pentru că acum se trezise complet, era nu doar speriat, ci și foarte iritat, cu toate că știa că ar face bine să nu arate asta.

– Acolo țin banii pentru cheltuielile casei. Cincizeci sau șaizeci de dolari. Atâta tot am aici. Luați-i și plecați.

– Mincinosu' naibii! spuse Domnul Albastru. Ai mult mai mult, tipule. Știm că ai. Crede-mă.

Ca într-o piesă de teatru, se auzi imediat replica Domnului Roșu. Acesta zbieră din birou:

– Uraaa! Un seif! Unu' mare!

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Lui Rothstein i se strânse inima, chiar dacă știuse din capul locului că bărbatul cu cagulă roșie îl va găsi până la urmă. Mare prostie să țină bani în casă. N-avea niciun alt motiv să o facă în afara repulsiei sale față de carduri și cecuri și depozite și instrumente de transfer bancar și toate celelalte ispite care-i transformau pe oameni în niște sclavi ai imensului, dar, în ultimă instanță, distrugătorului sistem bancar al Americii. Și totuși, banii ăia ar putea fi salvarea lui. Banii pot fi înlocuiți. Nu însă și caietele. Peste o sută cincizeci de caiete.

– Combinația, spuse Domnul Albastru, pocnind din degete sub nasul lui Rothstein. Să te-aud.

Atât de furios era scriitorul, că în primul moment îi veni să refuze. Yolande obișnuia să spună că furia era o infirmitate a lui („Dobândită probabil încă din leagăn"), dar acum era și foarte obosit și foarte înspăimântat. Dacă ar refuza, cu siguranță că l-ar snopi în bătaie. Ba s-ar putea să mai facă încă un infarct. Și ăsta i-ar fi sfârșitul.

– Dacă vă spun combinația seifului, îmi promiteți că veți lua banii de acolo și veți pleca?

– Domnule Rothstein, zise Domnul Galben cu o amabilitate aparent sinceră (și tocmai din această cauză grotesică), nu sunteți tocmai în situația de a vă tocmi cu noi. Freddy, du-te și adu gențile!

Rothstein simți un curent de aer rece când Domnul Albastru, cunoscut și sub numele de Freddy, ieși pe ușa de la bucătărie. Domnul Galben începuse iarăși să zâmbească prin crăpătura din mască. Rothstein începuse să deteste zâmbetul acela. Buzele acelea roșii.

– Haide, geniule, spune! Cu cât mai repede, cu atât scapi mai ușor.

Rothstein oftă și îi spuse combinația seifului Gardall ascuns în dulapul din biroul său.

– Trei la stânga de două ori, treizeci și unu la dreapta de două ori, optsprezece la stânga o dată, nouăzeci și nouă la dreapta o dată și înapoi la zero.

Zâmbetul se lăți și mai mult sub mască. Acum Domnul Galben își etala dinții.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama. E ziua ta de naștere.

În timp ce Domnul Galben transmitea combinația tipului din dulap, Rothstein avu vreme să ajungă la o concluzie deloc încurajatoare. Domnul Albastru și Domnul Roșu veniseră după bani. Sigur, din banii ăștia se va înfrupta și Domnul Galben, dar scriitorul nu credea că acesta ar fi fost principalul obiectiv al individului care i se tot adresa cu *geniule*. De parcă ar fi vrut să-i confirme bănuielile, Domnul Albastru reveni în living, însoțit de alt curent de aer rece. Avea patru genți din pânză, câte două pe fiecare umăr.

– Stai puțin, îi spuse Rothstein Domnului Galben, privindu-l în ochi. Nu face asta. În afară de bani nu-i nimic altceva important în seiful ăla. Chestiile celelalte nu sunt decât niște mâzgăleli. Și doar mie îmi pasă de ele.

Din birou, se auzi țipătul uluit al Domnului Albastru:

– Mama mea care m-ai făcut! Morrie! Am dat lovitura! Futem-aș în noroc să mă fut! O *tonă* de bani e aici! În plicurile de la bancă! Sute de plicuri!

Cel puțin șaizeci, l-ar fi putut lămuri Rothstein, dar mai degrabă vreo optzeci. Cu câte patru sute de dolari în fiecare. De la Arnold Abel, contabilul meu din New York. Jeannie încasează cecurile și aduce acasă banii în plicuri pe care eu le pun în seif. Numai că am foarte puține cheltuieli, pentru că Arnold plătește de la New York toate facturile mari. Îi dau uneori câte o atenție lui Jannie, îi dau bacșiș poștașului de Crăciun, dar în rest nu prea am pe ce să dau banii. Povestea asta durează de ani buni. Arnold nu mă întreabă niciodată ce fac cu ei. Poate își imaginează că am un aranjament cu vreo prostituată. Poate crede că pariez la cursele de ponei din Rockingham.

Dar uite care-i chestia și mai ciudată, i-ar fi putut spune el Domnului Galben (cunoscut sub numele de Morrie): *Eu* nu m-am întrebat niciodată de ce țin toți banii ăștia în casă. Așa cum nu m-am întrebat nici de ce umplu caiete întregi. Unele lucruri pur și simplu *se întâmplă*.

Libris.RO Respect pentru oameni și cărți

Ar fi *putut* spune toate astea, dar nu a făcut-o. Nu pentru că Domnul Galben nu ar fi fost în stare să priceapă, ci tocmai pentru că zâmbetul ăla cu buze roșii îi dădea de înțeles că ar putea pricepe fără probleme.

Și nu i-ar păsa absolut deloc.

– Ce mai e înăuntru? strigă Domnul Galben, cu ochii la Rothstein. Cutii? Cutii cu manuscrise? Așa cum ți-am zis?

– Nu cutii, raportă Domnul Roșu. Caiete. Porcăria asta de seif e plin.

Domnul Galben zâmbi, continuând să-l privească în ochi pe Rothstein.

– Scrise de mână? Ia zi, geniule, așa faci?

– Te rog, spuse Rothstein. Lasă-mi-le. Încă nu trebuie să le citească nimeni. Nu sunt gata.

– Și nu vor fi niciodată, dacă mă întrebi pe mine. Nu ești decât un colecționar obsedat, atâta tot.

Îi dispăruse licărul amuzat din privire.

– Păi, cum altfel? Doar nu mai ai *nevoie* să publici, nu? Doar nu mai ai vreo *problemă financiară*. Primești drepturile de autor pentru *Alergătorul*. Și pentru *Alergătorul în acțiune*. Și pentru *Alergătorul o lasă mai moale*. Celebra trilogie Jimmy Gold. Reeditată la greu. Predată în facultățile din toate colțurile acestui stat măreț. Datorită mașinațiunilor făcute de profii de literatură care își închipuie că tu și cu Saul Bellow sunteți rupți din soare, studenții s-au apucat să-ți cumpere pe capete romanele. Te-ai aranjat, nu? De ce să riști publicând ceva ce ți-ar putea afecta reputația asta din aur masiv? Mai bine te ascunzi aici și te prefaci că restul lumii nu există.

Domnul Galben clătină cu compătimire din cap.

– Prietene, tu dai un sens cu totul nou conceptului de personalitate anală[1] așa cum l-a descris Freud.

---

[1] A doua etapă a maturizării omului. În concepția lui Sigmund Freud, caracterizată deopotrivă prin autonomie, dar și prin rușine și nesiguranță (n. tr.).

Libris.RO

Domnul Albastru se oprise în prag.

– Eu ce trebuie să fac, Morrie?

– Du-te dincolo cu Curtis. Luați tot. Dacă nu-i destul loc în genți pentru toate caietele, căutați prin casă. Chiar și un șobolan ca ăsta tot trebuie să aibă cel puțin o valiză. Nu pierdeți vremea numărând banii. Vreau să plecăm de-aici cât mai repede.

– În regulă.

Și Domnul Albastru (Freddy) ieși din living.

– Nu face asta, îl rugă Rothstein.

Rămase consternat când își auzi tremurul din voce. Uneori i se întâmpla să mai uite cât de bătrân era. Însă nu era cazul în noaptea asta.

Individul pe care îl chema Morrie se aplecă spre el, privindu-l pătrunzător prin găurile din cagula galbenă; avea ochii verzi, bătând în cenușiu.

– Vreau să-mi spui ceva. Dacă ai să fii sincer, poate că o să-ți lăsăm caietele. Ai să fii sincer cu mine, geniule?

– Am să încerc, spuse Rothstein. Dar să știi că niciodată nu am pretins că aș fi vreun geniu. Revista *Times* mi-a zis așa.

– Dar pun pariu că nu le-ai trimis nicio scrisoare de protest.

Rothstein nu răspunse. Ticălosul dracului! își spunea el. Mizerabilul ăsta face pe deșteptul cu mine. N-ai să-mi lași nimic, nu-i așa? Indiferent ce-ți voi spune.

– Uite ce vreau să aflu – de ce n-ai putut să-l lași în pace pe Jimmy Gold, pentru numele lui Dumnezeu? De ce ai simțit nevoia să-l târăști prin noroi?

Atât de neașteptată era întrebarea asta, încât în prima clipă Rothstein nu-și dădu seama despre ce anume vorbea Morrie, cu toate că Jimmy Gold era cel mai faimos personaj al său, acela pentru care el va rămâne în memoria cititorilor (presupunând că se va întâmpla așa ceva). În același articol de pe prima pagină a revistei *Times*, unde el fusese numit „geniu", Jimmy Gold fusese considerat „arhetipul disperării într-un tărâm al belșugului". Cam multă vrăjeală, dar uite că îi vânduse cărțile.

Libris.RO Respect pe

– Dacă vrei să spui că ar fi trebuit să mă opresc după *Alergătorul*, să știi că nu ești singurul care gândește așa.

Și ar fi putut să adauge că *Alergătorul în acțiune* îi consolidase reputația în peisajul literar al Americii. Iar *Alergătorul o lasă mai moale* constituise cheia de boltă a carierei sale: criticii nu mai conteniseră cu elogiile, romanul se aflase șaizeci și două de săptămâni pe lista de bestselleruri ale *New York Times*. Ba primise chiar și Premiul Național al Cărții – nu că s-ar fi dus personal să-l ridice. „*Iliada* Americii postbelice", se spusese în discursul de decernare, făcându-se referire nu doar la ultimul roman, ci și la întreaga trilogie.

– Nu spun că ar fi fost bine să te oprești după *Alergătorul*, zise Morrie. *Alergătorul în acțiune* a fost la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât primul roman. Amândouă erau autentice. Despre ultimul vorbesc eu aici. Ce făcătură, ce rahat pe băț, măi, omule! Îți făceai reclamă? Nu, pe bune, chiar îți făceai *reclamă?*

Și Domnul Galben făcu un gest care îl lăsă fără aer pe Rothstein și-i umplu burta cu plumb topit. Foarte încet, cu mișcări parcă premeditate, tipul își scoase cagula galbenă. Chipul din spatele ei era tânăr și avea trăsăturile clasice ale irlandezilor din Boston: păr roșu, ochi verzui, ten alb, de genul celor care se ard mereu și nu se bronzează niciodată. Plus buzele alea nefiresc de roșii.

– O casă în *suburbii?* Un Ford în *garaj?* O nevastă și doi *copilași?* Toți avem un preț, asta încercai să spui? Toată lumea se înfruptă din aceeași otravă?

– În caiete...

În caiete erau alte două romane despre Jimmy Gold, asta voia să spună. Cele care încheiau ciclul. În primul, Jimmy ajunge să-și dea seama de falsitatea vieții burgheze din suburbii și își părăsește familia, slujba și căminul confortabil din Connecticut. Pleacă pe jos, doar cu un rucsac și hainele de pe el. Devine o variantă adultă a puștiului care se lăsase de școală, se lepădase de familia lui materialistă și se hotărâse să intre în armată, după un weekend stropit cu multă băutură și petrecut pe străzile New Yorkului.

– Ce-i în caiete? îl întrebă Morrie. Haide, geniule, vorbește! Explică-mi de ce a fost nevoie să-l trântești la pământ și să-l calci pe grumaz.

În Alergătorul merge spre soare-apune, *Jimmy Gold redevine el însuși,* voia să spună Rothstein. *Își recapătă eul definitoriu.* Dar Domnul Galben își arătase fața și acum scotea un pistol din buzunarul drept al gecii cadrilate. Părea mâhnit.

– Ai creat unul dintre cele mai frumoase personaje din literatura americană și după aia te-ai căcat pe el, spuse Morrie. Cine e în stare de așa ceva nu merită să mai trăiască.

Revenirea mâniei era ca o surpriză încântătoare.

– Dacă tu așa crezi, spuse John Rothstein, înseamnă că nu ai înțeles niciun cuvânt din ce am scris.

Morrie îndreptă pistolul spre el.

Rothstein ridică și el un deget deformat de artrită, ca și cum acela ar fi fost arma lui. Se simți mulțumit atunci când observă că Morrie clipește și chiar tresare ușor.

– Nu mă lua cu critici din astea cretine, băiete. Mi s-a făcut lehamite de ele încă dinainte să te naști tu. La urma urmei, câți ani ai? Douăzeci și doi? Douăzeci și trei? Ce poți să știi tu despre viață, darămite despre literatură?

– Suficient cât să afirm că nu toată lumea are un preț.

Și Rothstein rămase încremenit când văzu cum ochii aceia irlandezi se umplu de lacrimi.

– Nu-mi ține tu mie teorii despre viață, când ți-ai petrecut ultimii douăzeci de ani ascunzându-te de lume ca un șobolan în gaura lui.

Reproșul acesta – cum de *îndrăznești* să pleci de la Masa Celebrității? – transformă mânia lui Rothstein într-o furie nestăpânită, distructivă, pe care și Peggy și Yolande ar fi recunoscut-o cu ușurință. Și se bucură. Mai bine să moară furios, decât plângând și implorând mila, ca un laș.

– Cum crezi tu că ai să faci bani din scrierile mele? Te-ai gândit la asta? Presupun că da. Presupun că la fel de bine ai putea încerca

Libris.RO

să vinzi un caiet cu însemnările lui Hemingway sau un tablou al lui Picasso. Dar prietenii tăi nu sunt tot atât de educați ca tine, așa-i? E evident din felul cum vorbesc. Oare ei știu ce știi tu? Sunt convins că nu. Însă i-ai îmbrobodit cumva. Le-ai arătat luna de pe cer și le-ai promis că ai să le-o dăruiești. Te cred în stare. Cred că te pricepi să le spui ce vor să audă. Însă cuvintele tale nu au acoperire.

– Taci! Vorbești ca maică-mea.

– Indiferent ce crezi tu despre tine, prietene, adevărul e că nu ești decât un hoț ordinar. Și prost pe deasupra, dacă te gândești să furi ceva ce n-ai să poți vinde niciodată.

– Gura, geniule! Te previn!

Rothstein își spuse: Și ce dacă apasă pe trăgaci? Am să scap de medicamente. Am să scap de toate părerile de rău pentru trecutul meu, pentru toate relațiile distruse, înșirate de-a lungul drumului vieții mele, ca niște mașini dintr-un accident în lanț. Am să scap de obsesia scrisului, am să termin cu toate caietele astea ca niște căcăreze de iepure pe o cărare din pădure. Poate nu-i chiar așa de rău să mor împușcat în cap. Oricum, un glonț e de preferat cancerului sau Alzheimerului, de care îi este groază oricui care și-a câștigat pâinea cu ajutorul minții. O, da, o vreme voi ține prima pagină a gazetelor... am fost în atenția presei încă dinainte de afurisitul ăla de articol din *Times*... dar dacă apasă acum pe trăgaci, măcar nu voi mai fi obligat să citesc nimic.

– Ești *prost*, spuse el atunci, simțindu-se pe neașteptate cuprins de extaz. Te crezi mai deștept decât ăia doi, dar te înșeli amarnic. Măcar ei sunt în stare să priceapă că doar banii pot fi cheltuiți.

Se aplecă și privi fix la chipul palid, acoperit cu pistrui al Domnului Galben.

– Știi ceva, puștiule? Oamenii de teapa ta fac de ocară lectura.

– Ultimul avertisment! spuse Morrie.

– Mă fut în avertismentul tău. O fut și pe mă-ta. Ori mă împuști, ori ieși dracului din casa mea.

Și Morris Bellamy îl împușcă.